పరిత్యక్త

దేవతార్చన గృహంలోంచి, మండువాలోకి వచ్చి కనుచూపు మేరవరకూ ఒక్కసారి పరికించి, నిట్టూర్చి, తిరిగి గృహాంతర్భాగంలోకి, మంద మందంగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది పార్వతమ్మ.

అపరాహ్ణం దాటింది.

శతవృద్ధుని నిశ్వాసంలాగా వున్న వేసవి వాయువు ప్రపంచంలోని వేదననూ కల్మషాన్నీ తనతో మూటగట్టుకుని ముందుకు ప్రయాణం సాగిస్తున్నది. దూరంగా, చావలేక బ్రతుకుతున్న వో చెట్టుమీద గూడు సరిగా అమరక బాధపడుతున్న ఓ కాకిపిల్ల క్షణిక జగతి నదేపనిగా తిట్టిపోస్తున్నది. ఆకాశంలో రంగులు మార్చుకోలేక బాధపడే ముదురుమబ్బులు, మర్రిచెట్టునీడ క్రింద ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాల నతిభారంగా పీలుస్తున్న పాంథ జనులు, ఎండిపోబో

తున్న చెరువులోని బురదనీటినే ఆప్యాయంగా గతుకుతున్న ఒకటి రెండు కుక్కపిల్లలు - జీవనస్రవంతి ఎండిపోయి, హృదయంలోని బడబాగ్ని ప్రజ్వరిల్లడానికి అంకురార్పణ జరుగుతున్నది.

అపరాహ్ణం దాటింది.

ప్రపంచం బాధగా మూల్గుతూ కాళ్ళు రెండూ దగ్గరకు ముడుచుకున్నది. పార్వతమ్మ మరొక్కసారి బయటకు వచ్చి తొంగిచూచింది. ఎవ్వరూ కన్పడలేదు; తన యింటి వేపు ఎవ్వరూ నడిచిరావడం లేదు. గడపదగ్గరగా, గోడ వానుకు నిలబడ్డ పార్వతమ్మ, నడుంచుట్టూ త్రిప్పుకున్న పమిటచెంగు జారవిడిచి, క్రింద పంచకు దిగాలుగా కూచున్నది - కళ్ళు మూసుకుని మనసుకు సమాధానం చెప్పుకుంటూ కూచున్నది-యౌవనం దాటి వృద్ధాప్యంలోకిఅడుగు పెట్టిన మనసుకు సమాధానం చెప్పుకోలేక బాధపడుతూ కూర్చున్నది. కూర్చున్నది, గోడకు తలవానించి, విశ్రాంతి పుచ్చుకోలేక, గడపమీద తలక్రింద చెయ్యిపెట్టుకుని కళ్ళు రెండూ మూసుకుని, దగ్గరగా మరీ దగ్గరగా తన అవయవాలను కూడదీసుకుని పడుకున్నది. పడుకున్నది, నెరుస్తూ నెరుస్తూ వున్న తన కేశసంపదని గురించి గానీ. బాధలతో ఆలోచనలతో ముకుళించుకుని సౌందర్యాన్ని కోల్పోతున్న తన వదనాన్ని గురించి కానీ, నిత్య దేవతారాధనంలో చన్నీళ్ళ స్నానాలతో సౌకుమార్యాన్ని కోల్పోతున్న తన లావణ్యాం గురించిగానీ, ఆలోచించక, నైరాశ్యంతో

బాహ్యావసరాలవేపు దృష్టిని మళ్ళించడం మానివేసి పడుకున్నది.

ఆమె ఇంతటి ప్రశాంతత నలవర్చుకోవడం, మొన్న గడిచిన ఏకాదశి నాటికి అర్ధపుష్కరం నుండి. ఆనాటికి ఆమె జీవితం ఇంత అధ్వాన్నం కాలేదు పరమేశ్వరం, ఆమె, ఒక గదిలోనే, బయటి వారికి కన్పించడం కోసమని రెండు మంచాలు వేసుకున్నా, ఒక మంచంమీదనే, ఒకప్పుడు ఒకరితో మరొకరు కబుర్లు చెప్పుకుంటూనూ, మరొకప్పుడు ఒకరి నిట్టూర్పులో మరొకరు కరిగిపోతూనూ, వేరొక సమయంలో ఒకరిలో కన్నీళ్ళు మరొకరిలో మందహాసాలతోనూ దాదాపు పరమేశ్వరమూ పార్వతమ్మా శరీరాత్మలు అన్నట్లు ప్రవర్తించారు.

ఇప్పటికీ పార్వతమ్మకు ఆ విషయం బాగా జ్ఞాపకముంది.

గడపమీద పడుకుని కళ్ళుమూసుకున్న పార్వతమ్మ పెదవులపై కన్పించీ కన్పించని హాసరేఖ. ఆమె హృదయాకాశాంలో ఆనందకాంతి. ఆమె కన్నులనుండి రెండు కన్నీటి చుక్కలు ఆమెకు తెలియకనే ఆమె వక్షస్థలంమీదకు జాలువారినవి. అప్పటికి సాయంకాలం సమీపిస్తూ సమీపిస్తూ వున్నది–వెలుగు చీకటితో దోబూచులాట–బుచ్చిబాబు గారి పెద్దమ్మాయి నీళ్ళోసుకున్నదని తెలిసి, తను చూడడానికి వెళ్ళి తిరిగివస్తున్నది. ఊరినుండి ఎప్పుడు తిరిగివచ్చావో ఏమో, చుక్కలను లెక్కపెడుతూ, చుట్టంలాగా, ఫాల్గు

కుర్చీలో పడుకుని వున్నారు వారు. మందమందంగావున్న గాలి వారి స్పర్శలాగా, వారి సరసంలాగా తనను స్పృశిస్తోన్నది. తను గబగబా నడిచి తలుపుతీసి, "లోపలకు రండి!" అన్నది ఎంతో ఆప్యాయంగా.

ఆయన ఒకసారి తనవేపు చూశారు ఆ చూపులో ఎన్ని భావాలు!! తన సహచరులు తనను పరాచికాలాడిన రాత్రి, మంచానికి ప్రక్కగా సిగ్గుసిగ్గుగా మౌనంగా తను నిలబడిన రాత్రి, వారు తనను చూచిన చూపు, అపుడు మరల తనకు జ్ఞాపకం వచ్చింది.

లోపలకు నడిచి, లైటు వెలిగించి, చావడి ప్రక్కగా నున్న గదిలోకి వచ్చింది. అక్కడవున్న నిలువుటద్దంలో... పట్నంలో తను చూచిన రంగురంగుల చేపపిల్లల్లాగా, అటూ యిటూ వింత వింతగా కదులాడుతున్న తనకళ్ళు... శైశిర మాస మేఘుస పదలాగా చెదిరిన తన కేశసంపద... తన పెదిమలు తడబడుతున్నవి ఆయనను గడప ఇవతల చూచేసరికి, తన కాళ్ళలో, కళ్ళలో ఏదో అదురు నిలబడలేక ఆ సంభ్రమోద్వేగాల్లో మంచాన్నానుకొన్నది. ఆయన తనను చూచారు.

"ఏమిటి? - ఏమిటి సాహూ?" ఆయన అభిమానంలోంచి పుట్టుకవచ్చిన ఆ ప్రశ్నకు తనేమని సమాధానం చెప్పేటట్లు? నవ్వీ నవ్వకుండా నవ్వి తనలో తను కుంచించుకుపోతూ వారి పట్టునుండి విడిపించుకో బోయింది. వారు తనను తననింకా దగ్గరకు తీసుకుంటున్నారు. వారి కళ్ళల్లో

ఏదో కాంతి...ఆ ఆవేశం...నరాల్లోని ఆ చైతన్యం... “పారూ! చెప్పవూ!_నాకు చెప్పవా?_పారూ!_” తనను వారు దగ్గరకు తీసుకొంటున్నారు. వారి పెదవులు వెచ్చగా కదులుతున్నాయి ఏదో అనబోయింది. అనబోతున్ననోటిని, నోటితోనే మూసివేశారు. “పారూ!” మళ్ళీ ప్రార్థన, అభిమానంగా అడగడం!!

తను చెప్పాలి! తప్పదు! వారికి చెప్పాలి. వారికి కాకపోతే తానింకెవరికి చెప్పగలదు? వారు తన వంకే చూస్తున్నారు. కళ్ళల్లో కళ్ళు పెట్టి, పెదవులను సన్నగా నొక్కుతూ బుగ్గలు బాధగా మండుతున్నాయి. తనూవల్లిక మందమందంగా కంపిస్తున్నది. వారు తన వంకనే చూస్తున్నారు. సన్నగా నవ్వుతున్నారు. అంతా చిలిపితనం. అమ్మ దొంగ!_అదిగో ఆ చేతిలో ఎర్రని ఉలిపిరి కాయితంలో ఏమిటది?_ చెవిలో వారి రహస్యవాక్కు_ స్వప్నకంఠంతో. “పారూ! నీ కోసమే పారూ! ఇవాళే కదూ నీ పుట్టినరోజు. అందుకని_ఈ బీదవాడి ప్రజంటు_ఓ నెక్లెస్_ఎంతో కాదు, అయిదువందలే!”

అమ్మో! అయిదువందలే!!

తన హృదయం అంత ఆనందాన్ని భరించలేదు. తన జీవితంలో ఇంత సుఖం, ఇటువంటి క్షణం, మళ్ళీ రమ్మన్నా ఇటువంటి వసంతం, తన జీవితంలో ఇవా రాదు. మళ్ళీ వారి మాటలు “పారూ! ఇటురా! దగ్గరకు...ఇంకా దగ్గరకు... నన్ను, చేతులతో నిన్నలంకరించుకోనీ పారూ!” తప్పదు.

ఈ సమయంలోనే వారికి చెప్పాలి; చెప్పితీరాలి. "ఏమండీ! మీరు... మీరు!" అబ్బ! – ఎట్లా ఆ వాక్యాన్ని పూర్తి చెయ్యడం?

"ఏమిటి పారూ!_నేను, నేనూ–ఆఁ! నేనేమిటి?" తనను మరీ గట్టిగా హృదయానికి హత్తుకుంటూ అడుగుతున్నారు.

తను దూరంగా తొలగింది. ఆనందకరమైన ఆత్రుత. భరించలేనంత ఆనందంతో కూడిన బాధ. మెల్లిగా "మీరూ... మీరూ... నాన్న...!" తను వాక్యం ఇంకా పూర్తిచెయ్యాన్నాలేదు – దెబ్బతిన్న వారిలాగా ఓ అడుగు వేశాడు. "నిజమేనా?_నిజమేనా పారూ ఇది!" వారి మనసు శతధా విభాగమైనట్లుంది. వారిచేతిలోని నెక్లెసు క్రిందపడి దెబ్బతిన్నది "ఎందుకని? ఎందుకట్లా అయ్యారు వారు_అది ఆనందంకాదు. మరేవిటి?_" తన మనసులో సందేహాల పాలెగూడు.

"పారూ! ఎన్నాళ్లైందిమన పెళ్లై? మన వివాహం జరిగి ఒక్క సంవత్సరం, అవును ఒక్క సంవత్సరమన్నా కాలేదు కదూ!" వారు మాట్లాడకుండా బయటకు వెళ్ళి పోయారు.

* * *

గడపమీద పడుకున్న పార్వతమ్మకు కండ్లు నీటి కుండలే అయినాయి వక్షస్థలం మీదకు నీలు జాలువారింది. చీరకట్టులో దాగివున్న అవయవాలు ఒక్కసారి కదిలియాడి

నవి. మనసూ, దేహమూ, స్వప్నమూ, ప్రకృతీ కలి దిండిగా కలిసిపోయిన ఘటన.

ఎవరివో పాదాల చప్పుడులు విని, పార్వతమ్మ భ ర్త యేమోనని కళ్ళు తెరచి వీధివేపు చూసింది.

తెల్లని నిడుదములైన నామాలు ధరించి, కావిరంగు ధోవతికట్టి, మెళ్లో తులసిపూసల పేరుతో ఆచార్ల గారు లోపలకు వచ్చారు. ఆయన ఆ వూరికి ఏకైక ధన్వంతరి. ఆచార్లవార్ని చూసి, కళ్ళుతుడుకుని, చీరసర్దుకుని, లేచి కూచుని 'రండి' అంటూ పేలవంగా ఆహ్వానించింది పార్వ తమ్మ ఒక్కసారి పొడుంపీల్చి "కుశలమేనా అమ్మాయ్!" అన్నారు ఆచార్లవారు ప్రక్కనే వున్న కుర్చీలో ఉపవిష్టు లౌతూ.

"ఏమమ్మాయ్-అలా వున్నావ్?" మళ్లీ ప్రశ్నిం చారు ఆచార్ల వారు.

ఆ ప్రశ్నవిని ఆమె హృదయంలోని రామచిలుక రెక్కవిప్పి అంగలార్చినది. ఆమెనుచూసి అతని హృదయం లోని శ్రావణ మేఘాలు కూడా అల్లల్లాడినవి.

ప్రక్కయింట్లో మదవతి యొార్తు తనబిడ్డ నతి క్రూరంగా మందలిస్తున్నది. బిచ్చగత్తె యొకర్తు పిల్లవాడికి పాలురాక, గ్రుడ్లనీరుగ్రుడ్ల క్రుక్కుకుంటున్నది. యౌవనం వస్తూ వస్తూన్న ఆవుదూడ ఒకటి, ఎండిపోయిన రొమ్ము నుండి పాలు పిండుకోవాలని వ్యర్థప్రయాస చేస్తూ తల్లిని నిర్దాక్షిణ్యంగా బాధిస్తున్నది. పిల్లవాడుః పాలు!! ఆవుదూడ-

మాతృప్రేమ!! ఆమె వక్షస్సు విప్పారుకొన్నది. జారుముడి వేసుకున్న రవిక వదులు బారింది. తెలియని తన్మయత్వం ఆమె నాక్రమించింది

"ఆచార్లుగారూ!" అంటూ సన్నగా మూలిగింది. తనలో తను కుమిలిపోతూ "నేను హంతకురాలిని, నేను... నేను... అవును, చంపుకొన్నాను, నా బిడ్డను నేను!" అంటూ గద్గదికంగా పలికింది.

తండ్రివంటి ఆచార్లుగారు ఇదంతా చూశారు. భార్యా విహీనుడై, విధుర జీవనక్లేశాన్ని గడుపుతున్న ఆయన మనస్సున మాతృత్వపు ప్రేమాంబుధి తరంగం ఉవ్వెత్తుగ క్రమ్ముకొన్నది. ఉత్తరీయంతో, మొహాన్ని తుడుచుకున్నా డాయన.

"అమ్మాయీ! నువుకాదు, ఆ హత్యకు కారణం – నే...ను...!"

తలయెత్తుకున్న పార్వతమ్మ మళ్ళీ తలదించుకోలేదు.

"ఆనాడా ఔషధాన్ని నీకియ్యక పోయినట్లయితే – అమ్మాయ్! – అవునుతల్లీ – నిజమే చెబుతున్నాను. నా పాపా నికి పరిష్కార మేమిటి? – నువ్వూ నవ్వుతూ కొడుకునెత్తుకుని నా కళ్ళముందు తిరుగుతుండేదానివి కాదూ?" ఆయన గొంతు జీరవోయింది "పార్వతమ్మా! నా పాపానికి నిష్కృతి లేదు; లేదు" తనకుతాను మార్గం చూపించుకొనలేని పార్వ తమ్మ ఆయన్ని సముదాయించ బోయింది. "అంతా నా కర్మ ఆచార్లగారూ! విధిహతులం మనం. దేవుడు మనతో ఆటలాడుకుని, ఆటలాడుకుని, చటుక్కున మన రెక్కలు విరిచేస్తుంటాడు. అంతే మన బ్రతుకులు."

"వద్దు తల్లీ! వద్దు. అంతలేసి మాటలనకు. మనం చేసే పిచ్చిపనులకు ఆ నారాయణమూర్తిని కూడా దూషించడమెందుకు? పరమేశ్వరం తన లాయరీ తనంఅంతా నాదగ్గరే చూపించాడు. కరిగిపోయాను. నిన్ను... నిన్ను... గొడ్రాలును చేశాను. అమ్మా! పార్వతమ్మ తల్లీ!"

పార్వతమ్మ ఏమీ మాట్లాడలేదు. గ్రుడ్లప్పగించి అటే చూస్తూండిపోయింది. ఆమెలో కోటి కోటి కాలకూట సర్పాలు పడగలువిప్పి ఆడుతున్నవి. ఆచార్లగారిదేమీ గమనించలేదు. బాధతో, డగ్గుత్తికతో, కంటినీటితో చెప్పుకుపోతున్నాడు "నేను చేసింది అన్యాయమే! కాదనను. కానీ ఈ అన్యాయాన్ని నేను నా అంతట నేను కావాలని చేసింది కాదు. పగమేశ్వరం ఒక రోజు ప్రొద్దున్న నా దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆ మందు కావాలన్నాడు. నాకాశ్చర్యం వేసింది. "అదేమిటి పరమేశ్వరం! ఆ మందు ఎంత అపాయకరమైనదో నీకేమైనా తెలుసా?' అన్నాను. అతడు వెంటనే ఒక్క క్షణం కూడా ఆలోచించకుండా "ఆ మందు వాడకపోతే ఎటువంటి అనర్థాలు కలుగుతాయో మీకేమైనా తెలుసునా?' అన్నాడు. నాకేం తెలుసు తల్లీ! కాపురానికి రాకముందే భార్యను పోగొట్టుకున్న దౌర్భాగ్యుణ్ణి! అప్పటి నుండీ ఆ నారాయణమూర్తి సేవలోనే తనువును తెల్లవార్చుకుంటున్నవాణ్ణి! అప్పుడు పరమేశ్వరం నాతో ఏమన్నాడో తెలుసునా అమ్మాయ్? 'ఆచార్లుగారూ! మీరిప్పుడు నే చెప్పిన పనికి ఒప్పుకోకపోతే జరిగేదేమిటో ఆలో

చించండి. ఈ వేసవికాలానికి పార్వతి ఒక పిల్లవాణ్ని చంక నెత్తుకుంటుంది. మన దేశంలో పిల్లలు కలగకుండానే వుండాలి కాని, కల్గడమంటూ ప్రారంభిస్తే, అది యిహ కుచేలసంతానమే! ఒక్కసారి వూహించండి. చంకనొకబిడ్డ, కాళ్ళదగ్గరొక బిడ్డ, తలమీద ఒకడు, చేతుల్లో మరొకతె. భగవంతుడా! పాలకోసం ఒక పసిది అరిస్తే, పంచదార కోసం మరొక నోరులేనివాడి గోల. ఆలోచించండి. జవసత్వాల్లేని పార్వతి... అందవిహీనురాలైన పార్వతి... తలవెంట్రుకలూడి... పండ్లూడి... మొహమంతా ముడుతలు పడి... దేహంలోని బిగువు సడలి... ఆచార్లగారూ! వద్దు... వద్దు... ఆటువంటి పార్వతి నాకువద్దు" అంటూ అతను నా చేతులు పట్టుకున్నాడు. అప్పుడు నేనూ క్రొత్తగా నేర్చుకొంటున్నాను వైద్యం. ఆ మూలిక ఫలానా శక్తి కలది అని మాత్రమే తెలుసుకాని, ఇంతటి విపరీత పరిణామం నీలో కలగజేస్తుందని వూహించలేక పోయాను."

ఆచార్లగారి రుద్ధ కంఠంవిని పార్వతమ్మ ఆయనవేపు నిశితంగా తేరిపార జూసింది. ఆయన నోట్లోంచి మాటలు వచ్చీరాక తడబడుతున్నాయి. కళ్ళనిండా నీళ్ళు. ముక్కు కొనవూపిరితో అటూ యిటూ కొట్టుకుంటున్నది.

పార్వతమ్మ మెల్లగా లేచినుంచున్నది. "నాకు కావలసింది నా రక్తమాంసములు పంచుకుపుట్టిన నా పాప... నా పాప... పా... ప" ఆమె మాట్లాడలేక పోయింది. మాట్లాడలేక చీరచెరగు నోటికడ్డం పెట్టుకుని, గుండెనదుముకొన్నది.

ఆచార్లగారికెలా ఆమెను సముదాయించాలో తెలియలేదు. మౌనవేదనను భరించలేక "భోజనం చేశావా తల్లీ?" అన్నాడు

ఆమె పేలవంగా నవ్వింది. ఆ నవ్వు, ఆమె భోజనం చేయలేదన్న సంగతిని అతనికి తెల్పకుండా తెల్పింది. విషాదవదనంతో, "శరీరం శుష్కింపజేసుకుని మనం చేయగలదేమున్నది తల్లీ? వెళ్ళి – భోంచేసిరా!" అన్నాడు.

"భోజనం!" పార్వతమ్మ తనలో తను గొణుక్కుంటున్నది "వారు వేళకు ఇంటికి రారు. నా మొహం చూడరు. వారికి అందం కావాలి; నాకు బిడ్డలు కావాలి; మీకు నా భోజనం కావాలి. బావుంది. బావుంది ఆచార్లగారూ! చాలా బావుంది" పిచ్చిగా నవ్వుతూ ఆమె లోపలకు వెళ్ళిపోయింది బయట ఇంకా ఆ ఆవుదూడ రంకెలు పెడుతున్నది. పిల్లవాడికి పాలిచ్చుకోలేక ఆ ముష్టిది దీనంగా విలపిస్తూనే వున్నది. ప్రక్క యింట్లోంచి ఆ గయ్యాళి తల్లి తన పసివాడిని చీదరించుకొంటూనే వున్నది. ప్రపంచం యథాప్రకారం బుతువుల మార్పులతో, పరదాలను తొలగించుకొంటూ భవిష్యత్తులోకి అడుగు పెడుతున్నది. తలవంచుకుని కూర్చున్న ఆచార్లగారి కళ్ళనుండి రెండు కన్నీటి చుక్కలు అతని ధోవతిపై బడి, ప్రపంచాన్ని చూడలేక మరణాన్ని కోరుకుంటున్నాయి

♦ ♦ ♦

"పార్వతీ! పార్వతీ! ఎక్కడ? ఇల్లంతా ఈ చీకటేమిటి? ఎక్కడ పార్వతీ నువ్వు?" నిశ్శబ్దం గూడుకట్టుకొన్న

ట్లున్న ఆ యింట్లో, పరమేశ్వరానికి ప్రతివచనం పలకలే దెవరూనూ.

"నాన్నాలూ! బయ్యం... బయ్యం... బూచీ!" చంక నున్న చంటిబిడ్డ పరమేశ్వరం గొంతును గట్టిగా కావలించు కుని, అతని చెవిలో రహస్యం చెబుతున్నట్లుగా మెల్లగా అన్నాడు.

"నాన్న!" పరమేశ్వరం గుండెలోతుల్లోనుండి అని ర్వాచనీయమైన ఆనందరేఖ ఏదో అతని సర్వావయవాలనూ స్పృశిస్తోంది. "ఎవడీ కుర్రవెధవ! వీడికీ తనకూ సంబంధ మేమిటి?" తను రైలుదిగి వస్తున్నాడు. సందెచీకటి. ఊడలు చాచుకున్నమఱ్ఱిక్రింద వెర్రిగారోదిస్తున్నఆరెండేండ్ల పసిబిడ్డడు నాన్న! నాన్న! ఆ దురదృష్టవంతుడి పిలుపులో మరోలక పల్కలేదు. 'రా! తండ్రీ!' అన్నాడు తను. ఆ మాట తను ఎందుకన్నట్లు? ఆ చిట్టితండ్రి ఏడ్పుమాని చేతుల్లో సందు చేసుకున్నాడు. అప్పటినుండి నాన్న! నాన్న! అంటూ తనకు తెలియని లోకపుద్వారాలనేవో తన మనసులో తెరు స్తున్నాడు.

"నాన్నలూ! బయ్యం... బయ్యం... బూచీ!"

"లేదు తండ్రీ! అమ్మను పిలుస్తానుగా! వుండు" అంటూ 'పార్వతీ!' అంటూ మరోకసారి పెద్దగా కేక వేశాడు పరమేశ్వరం. చీకటిలో అతని కంఠస్వరం ఖంగు మన్నది. ముందుకు అడుగువేసిన అతనికి గది గుమ్మం తగిలి

తల బొప్పికట్టింది. పరమేశ్వరం బుజాన వున్న పసిపాపను క్రిందికి దించి కూచోబెట్టాడు. ఆ చంటివాడు సన్నగా ఏడ్పు ప్రారంభించాడు.

పరమశ్వరం జేబులోనుండి అగ్గిపెట్టితీసి, అగ్గిపుల్ల వెల్గించాడు ఆ అగ్గిపుల్లవెల్గులో దూరంగా ఎవరది? — మంచానికి దగ్గరగా వేసుకున్న కుర్చీలో కూచుని, మంచం పట్టిమీద తలవాల్చి మోచేతిమీద పడుకున్నట్లు కన్పిస్తూ, ఎవరు — ఎవరది?

పరమేశ్వరం మరొకటి అగ్గిపుల్ల వెల్గించాడు. పార్వతి తలలో పూలు కన్పించాయి. 'పార్వతీ!' అంటూ రెండడుగులు ముందుకు వేశాడు. ఆరిపోతున్న అగ్గిపుల్ల వెల్గులో పార్వతమ్మ కట్టుకున్న పట్టుచీర నిగారింపు. వెనకనుంచి ఆ పసిబిడ్డ జేడుస్తున్నాడు.

"పార్వతీ! అపూర్వమైన బహుమతి తీసుకువచ్చాను నీకు! నీవు ఎన్నడూ ఊహించనిది, నువ్వు అనుక్షణం కోరుకుంటున్నది, నేను నీకు తెలియాక చేసిన అన్యాయానికి నన్ను క్షమించగల్గేది, నిన్ను అమ్మ అని పిలవగలిగేది, అటువంటి బహుమతిని తీసుకువచ్చాను. నామీద కోపం మాను పార్వతీ! నన్ను క్షమించు పార్వతీ!"

పార్వతమ్మ మెడలో తానొక దశాబ్దం క్రింద ఆమెకు బహూకరించిన రాళ్ళనెక్లెసు మెరుస్తూ, చీకటిలో చీలికలకు ఎంత కాంతి నిస్తున్నది. "పార్వతీ!" అంటూ ఉపగూహనం చేసుకొనబోయాడు. అతన్ని పొదువుకుంటూ చీకటి.

అతన్ని కాల్చివేస్తూ పసిబిడ్డ ఏడుపు. అతన్ని క్షమాపణ కోరుకుంటున్నట్లుగా, నిర్జీవమై అతని కాళ్ళ దగ్గర పడిపోయిన పార్వతి అతని చేతిలో అగ్గిపుల్లలు వెల్గుతున్నాయి. అతనిసర్వేంద్రియాలూ మంటలతో దహింపబడుతున్నాయి. నిర్జీవమైన పార్వతి కబంధహస్తాల మధ్య చిక్కుపడ్డ ఉత్తరం అతనికి రంపపుకోత పెడుతున్నది

"మీకు నా శరీరం కావాలి; మలమూత్ర రక్త మాంసాలతో నిండిన ఈ శరీరం కావాలి మీకు. ఇంత కాలమూ ఈ శరీరాన్ని మీకోసమే పోషిస్తూ వచ్చాను. ఇటుపై పోషింపగలఓపిక నాకు లేదు. ఈ శరీరాన్ని మీకే వప్పగించి వెళ్తున్నాను. ఎంతకాలం ఈ శరీరంతో ఆనందం అనుభవిస్తారో అనుభవించండి."

పసిబిడ్డడు ఏడ్చి ఏడ్చి సొమ్మసిల్లాడు. పరమేశ్వరంలో చైతన్యంలేదు. చీకటి కరుల్లు కరుళ్ళుగా అతని జీవన సౌందర్య సిద్ధాంత భ్రాంతిని మ్రింగివేస్తున్నది. పేరుకున్న కృతకవాంఛలు కరిగిపోయి, తెలియని తనమేదో అతన్ని పొదువుకుంటున్నది.